

Annan dag Påsk 2018 – Åke Malander (ELBK)

Introitus Psalm 16, Gt Job 19:23-27, Ep Apg 10:34-43, Ev Luk 24:13-15

Två lärjungar är på påskdagens eftermiddag på väg ut till Emmaus, en by drygt en mil från Jerusalem. (Var denna by låg vet vi inte säkert.) De två lärjungarna var naturligtvis bedrövade efter långfredagens händelser, påskdagen budskap hade de ännu inte fått klart för sig. Men vad de inte förstod, och vad som i sorgens stund inte är så lätt att ta till sig, är att för en sörjande Jesu lärjunge är Mästaren själv aldrig lång borta. Det fick dessa två rent bokstavligt erfara, när en tredje person slog följe med dem och som en kommentar till deras undran och osäkerhet höll ett bibelstudium med dem. Och vilket enastående bibelstudium visade sig inte detta vara, inte på grund av några yttre omständigheter utan på grund av Honom som gjorde dem sällskap och förde dem in i Skriften. Låt oss då göra några små meditationer, en liten betraktelse:

Emmanusvandringen – den sorgtyngda vandringen som blev den glädjefyllda vandringen

Först: Att vandra med Kristus genom livet är att vandra genom Skriften.

Emmausvandringen var till att börja med en tom vandring utan något fast ledljus, men när Herren Kristus kom med blev vandringen tillsammans med honom en vandring genom Skriften, och då förbyttes undrans mörker och dimma i uppenbarelsens ljus, deras sorgsna hjärtan blev brinnande. Det har funnits genom historien, och finns runt omkring oss, många kristus-föreställningar. Det finns dock bara *en* Kristus. Nu hör vi här att även lärjungarna, som ju ändå hade varit tillsammans med och undervisats av Mästaren, kunde hysa felaktiga uppfattningar, människotankar: ”Vi hoppades att han var den som skulle förlossa Israel.” Hans korsfästelse och död var tydligen för dem att tecken på att han trots allt inte var Israels Förlossare. Men nu korrigerar han dem och leder dem rätt. Det gör han genom att hålla ett bibelstudium med dem. Märkligt, som det kan tyckas, så talar han ingenting om långfredagen och påskdagen, ingenting om sin död och uppståndelse. Istället går han till Skriften: *”Sedan började han med Mose och alla profeterna och förklarade för dem, vad som i alla Skrifterna var sagt om honom.”* Så träder den bibliske, den historiske Jesus Kristus fram, den Jesus vi möter i evangelierna är den Kristus som Mose och profeterna vitnar om. Då bleknar hemmagjorda Jesusbilder bort. På påskdagen läste vi ur Hosea 6: ”Låt oss lära känna HERREN, ja låt oss sträva efter att lära känna honom.” Det är i sak detsamma som att lära känna Skriften. Skriften proklamerar, utmålar Kristus för våra ögon, och honom som korsfäst, som det heter i Galaterbrevet³.

Vidare: Skriften ska förstås utifrån Kristus Jesus.

Ja, Skriften kan bara förstås utifrån Jesus Kristus, och honom som korsfäst. Skriften har lästs, och läses och studeras på många sätt och utifrån olika förutsättningar och utifrån skiftande ”bibelsyn”. Hemmagjorda bibelsyner utmanar Skriften. Men som kristna tror vi på Kristus och på hans bibelutläggning. Hans vittnesbörd i Johannes 5 är talande: *”Om ni trodde Mose skulle ni tro mig, ty om mig har han skrivit.”* Mose har således skrivit, han är ”författaren” till Moseböckerna, och han har skrivit om Jesu Kristus, Guds och Marias Son.

Eftersom Mose skriver med hänsyftning på Kristus, så förstår vi att de fem Moseböckerna är grundläggande för den bibliska uppenbarelsen och undervisningen genom fortsättningen av Skriften. Mose läses och förstås genom profeterna. Dessa visar ständigt tillbaka på Mose och hans undervisning. Olyckor och nöd som av och till drabbar folket förklaras av profeterna med hänvisning till vad Mose förkunnat: Om ni håller fast vid förbundet och tillber Herren allena och lever efter de stadgar och bud Herren har givit er, så vilas välsignelsen över er, men om ni viker av från förbundet och tillber hednafolkens avgudastyggheter så viker välsignelsen ifrån er.

Samtidigt som profeterna hänvisar tillbaka till Mose, så vittnar de även och framför allt framåt,

om den som Mose skrev om, Jesus Kristus. De vittnar inte bara allmänt om Kristus utan med löftet att: ”var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom Hans Namn”. Det är inte bara ett vackert uttryck när Herren Jesus kallas ”Bibeln kärna och stjärna”. När Skriften läses med honom som kärna och stjärna ger den ett meningsfullt sammanhang, utan detta blir den en svårförståelig blandning av skrifter, traditioner och genrer.

Och vidare: I och av detta, *Skriften och Skriftens Kristus* lever Kristi Kyrka, Jesu lärjungar.

Vi talar nu om Kyrkan här på jorden – den stridande och lidande Kyrkan. Just därigenom att hon lever av Kristus, genom Skriften kan Kyrkan vara:

En: *En* är hennes Herre och Mästare, vi är alla bröder och systrar, *en* är hennes grund, evangelium om Guds nåd i Kristus Jesus, *ett* är hennes uppdrag. Tappar hon bort detta, så att hon inte längre lever av och förkunnar Skriftens Kristus, då splittras hon, vilket blev ett tragiskt faktum redan från hennes första tid. Likväl är Kyrkan *en*; var och en som genom hjärtats tro är en sann Jesu lärjunge hör henne till, oavsett i vilket sammanhang han eller hon hör hemma. Låt oss komma ihåg den gamla sanningen, att det finns fler kristna än bara rättroende kristna. Kyrkan är *en*, och hon är:

Helig: Hon är avskild, från den gudlösa massa som går mot sin undergång, avskild åt Gud, hon är visserligen *i* världen men inte *av* världen. De troende är kallade ut ur den ogudaktiga världen, de är ”de utkallade”. Helig är inte en egenskap som Kyrkan har i sig själv, det resultatet av en akt från Guds sida: ”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er.” Kyrkan är *en*, hon är *helig* och hon är:

Allmännelig: Jesus sa: ”Gå ut och gör alla folk till lärjungar”. Kyrkan är alltså universell, hon oberoende av nationella, politiska, språkliga och kulturella gränser. Hennes väsen och budskap är kulturneutralt och kan bäras av många olika traditioner. Avgörande är inte den kulturella dräkten utan innehållet. Dock ska vi vara medvetna om att liksom varje kultur kan bära fram det kristna, så kan också varje kultur bära fram det okristna. Vår evangeliska kyrka är en del av den allmänneliga kyrkan på jorden. Kyrkan är *en*, *helig* och *allmännelig*, och hon är:

Apostolisk: Kristus fortsätter att undervisa genom sina apostlar och genom det predikoämbete som han instiftade som en fortsättning på apostlarnas ämbete. Ett ämbete som är skilt från de troendes allmänna prästadöme, men som inte är överordnat detta – alla är bröder men kallelserna och uppgifterna är olika. Ämbetets uppgift är att vara herdar för Guds församlingar genom att förvalta nådens medel. Detta är en del av Kyrkans identitet, att hon har och upprätthåller detta ämbete. Men en kyrka är inte apostolisk enbart därigenom att hon har det apostoliska ämbetet, som ju är ett av hennes kännetecken. Ämbetet vore ett salt som mist sin sälta om det inte fullgjorde sina förpliktelser att oförvanskat bära fram det fullödiga apostoliska budskapet.

Och slutligen: Genom att hon är en enda, helig, allmännelig och apostolisk kan Kristi Kyrka, där hon träder fram i synliga enheter, rätt balansera mellan sina båda egenskaper, att vara sluten och att vara öppen. Hon är sluten: Hon lyssnar till den Gode Herdens röst och följer honom, men främmande röster lyssnar hon inte till. ”Jag vet på vem jag tror.” Hon är öppen: Hon har inga hemliga läror och riter; hon talar öppet inför all världen. Hon finns till för alla syndare. ”Kom till mig, alla ni som arbetar och är betungade.” *Alla* – ingen aldrig så usel, eländig och grov syndare undantagen!

Som Kristi egendomsfolk står Kyrkan under löftet, ja inte bara som lärjungar i allmänhet utan även som enskilda individer står vi, både du och jag, under löftet: ”Se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.”

Emmausvandringen började i moll med tyngda hjärtan, men den slutade i dur med brinnande hjärtan. De kunde ha citerat Psaltaren 16, den psalm som hör till Annandag Påsk. Låt mig till avslutning återge psalmens avslutning, vers 11: ”Du visar mig livets väg. Inför ditt ansikte mättas jag av glädje, av ljuvlighet på din högra sida evinnerligen.” Åra vare Fadern och Sonen och den Helige Ande, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.